

5. KAPITOLA

„Chcel by som byť u vás dobrovoľníkom,“ povedal muž a ohryzok v hrdle mu poskočil.

„Viete, že vám nezaplatíme, však? Teraz nemáme k dispozícii žiadnu platenú prácu,“ odvetila žena, ktorá mala na sebe oblečenie, aké sa často vidí na kriklavom móle londýnskeho týždňa módy.

„Ja viem. Nejde mi o peniaze. Ja len chcem pomôcť. Robíte tu skvelú prácu,“ odpovedal.

„Pravdepodobne máte nejaký iný zdroj príjmu, keď vám nejde o zárobok, však?“ podotkla žena a neveriacky preletela očami z jeho vlasov na topánky.

„Pracujem niekde inde,“ zamrmlal. „Len som si myslel, že by som mohol aspoň pár hodín týždenne vypomáhať. Aj keby som len ro-ro-bil kávu alebo pa-papierovačky.“

S povzdychom vytiahla zo zásuvky stola hárok papiera a pritlačila naň koniec pera, čakajúc, kým dokončí vetu.

„Môžem si zapísať vaše meno, ale myslím, že tu pre vás nič nenájdem.“

„To je v poriadku, Sian, postarám sa o to, ďakujem,“ ozvala sa ďalšia žena, položila módnej katastrofe ruku na plece a milo sa usmiala.

„Poďme si sadnúť do mojej kancelárie, dobre? Som Cordelia Muirová. Vaše meno?“

„Jeremy,“ odpovedal a keď urobil krok za ňou, pocítil, ako z neho spadla tárcha. Mala niečo medzi štyridsiatkou a päťdesiatkou, ale vďa-

ka črtám tváre, starostlivo hydratovanej pokožke a štíhlej postave bolo ťažké presne odhadnúť jej vek. Médiá v tejto súvislosti uvádzali niekoľko rôznych údajov, ktoré bolo treba brať s rezervou, ale svorne chválili jej neziskovú organizáciu Crystal, ktorá pomáhala vo viacerých afrických krajinách. Jej charitatívna iniciatíva za čistú vodu spočívala v tom, že učila jednotlivé komunity stavať studne a potom im poskytla prostriedky, aby túto zručnosť naučili susedné dediny, čím sa vytvorila sieť bezpečných udržateľných vodných systémov, ktoré sa šírili, menili životy a poskytovali ľuďom lepšiu budúcnosť.

„Takže, Jeremy, v prvom rade vám musím povedať, že je od vás veľmi milé, že sa chcete stať dobrovoľníkom. Sian pre nás robí také všedné papierovačky a má dosť tvrdý pohľad na svet, ale nemyslí to v zlom. Dúfam, že vás neodradila, ale musela vás upozorniť, že vám nemôžeme zaplatiť. Máme obmedzené zdroje a ja sa snažím, aby sa čo najväčšie percento darov dostalo k určenému cieľu. Nepatríme k tým, ktorí by mali prepychové kancelárie alebo nekonečné zástupy zamestnancov.“

„Preto som tu,“ odvetil Jeremy so sklonenou hlavou. „Čítal som to o vás. Preto by som vám chcel pomôcť. Vyzeráte ako...“ niekoľkokrát zažmurkal, pričom si hrýzol spodnú peru. „Vyzeráte ako slušná žena.“

„To je od vás veľmi milé,“ vyslovila. „Ak nám naozaj chcete pomôcť, budem rada, ak posilníte naše rady. Môžete mi o sebe niečo povedať?“

Jeremy sa začervenal, zhlboka sa nadýchol a dodal si odvalu, aby sa jej pri rozhovore pozrel do očí.

„Mám dvadsaťpäť rokov,“ začal. „Rád pomáham ľuďom.“ Hovoril pomaly a opatrne, zvažoval každé slovo. „Vychovali ma pestúni. Dobří ľudia. Chcel by som to dobro nejako šíriť. Inak sa venujem aj záhradkárstvu. O to však v zime nie je veľký záujem.“

„Asi nie,“ povedala Cordelia jemne. „Chápem, čo myslíte tým, že je potrebné šíriť dobro ďalej. Mala som šťastie. Moji rodičia boli obaja z Kene, ale pochádzali zo zámožných rodín. Prestažovali sme sa sem, keď som mala štyri roky, v čase, keď rasová integrácia vôbec nebola hotoovou vecou. Mój otec pracoval vo finančníctve. Poslali ma do slušnej

školy, prázdniny som trávila v zahraničí, vysokú školu som vyštudovala bez pôžičky. Po skončení štúdia som sa zaradila do firemnej mašinérie a v rámci nej som zarábala veľa peňazí pre ľudí, ktorí ich nepotrebovali. Mala som toho plné zuby, chcela som nájsť nejaký vyšší cieľ, a tak som skončila tu. Robím niečo pre zlepšenie života ľudí v Afrike, a tým sa pre mňa kruh uzatvára. Myslím, že sem zapadnete. Pre mňa je v prvom rade dôležité pracovať s ľuďmi, ktorí majú pozitívny prístup a chcú urobiť niečo pre druhých. Viete čo, prídte na budúci týždeň, budete tu pár hodín, aby ste videli, čo robíme a kde by ste sa mohli zapojiť, a ak sa vám to bude páčiť, mohli by ste chodiť pravidelnejšie. Zatiaľ, prosím, vyplňte vstupný dotazník, len základné osobné údaje a meno osoby, ktorá by nám na vás mohla dať odporúčanie, ak ju máte.“

„Mám,“ potvrdil Jeremy, dovolil si slabý úsmev a prikývol.

„Kým odídete, prinesiem vám šálku kávy, aby ste si na vlastnej koži vyskúšali, akú zľú robím. Všetci tu budú nadšení, keď sa varenia kávy ujme niekto iný.“

Podala mu pero a formulár, aby vyplnil základné údaje: adresu, číslo sociálneho poistenia, telefónne číslo, kontaktnú osobu pre prípad núdze, a potom zmizla; bolo počuť len cinkanie šálok a lyžičiek. Rýchlo vyplnil formulár, aby mohol vidieť do kancelárie Cordelie Muirovej. Na jej stole mala čestné miesto rodinná fotografia. Bola na nej so svojimi deťmi. Starším dievčaťom a chlapcom, hoci, súdiac podľa zmien na Cordeliinej tvári, fotografia vznikla už pred nejakým časom. Jeremy si vopred zistil, že dcéra odišla študovať na vysokú školu a syn je na strednej škole v Edinburghu. Cez sklenenú stenu sledoval, ako vracia škatuľu mlieka do chladničky, a premýšľal, či by jej prekážalo, keby tú fotografiu vzal do ruky.

„Máte krásne deti,“ poznamenal Jeremy, keď sa vrátila s dvoma hrnčekmi.

„Ďakujem,“ odpovedala a položila pred neho pariaci sa nápoj, pričom sa nezdalo, že by ju pohľad na fotografiu v jeho rukách čo i len trochu vyrušil. „Môj manžel zomrel pred niekoľkými rokmi. Bol už

smrteľne chorý, keď sme robili tú fotografiu. Dcéra to zvládla lepšie ako syn. Randall má len sedemnášť rokov. Myslím, že chlapci v tomto veku potrebujú pri sebe dospelého muža, ktorý im pomôže.“

„Môj otec zomrel, keď som mal dva roky,“ poznamenal Jeremy a položil fotografiu späť na stôl. „Spolu s mojou matkou zahynuli pri nehode autobusu. Moji pestúni sa snažili, ako sa dalo, ale v puberte je to ťažké. Ja som im to veľmi neľahčilo.“

„Som si istá, že ste neboli horší ako väčšina ostatných dospievajúcich chlapcov a mali ste to ťažšie. Vaši rodičia by na vás boli hrdí.“ Usmiala sa. „Vyplnili ste to? Výborne. Môžete prísť v pondelok ráno? Začínam nový projekt a budem vďačná za pomoc. Nie je to nič pôsobivé, ale rada by som vás tu mala.“

Jeremy sa rozžiariť a s trasúcimi sa rukami sa napil kávy.

„To by bolo s-skvelé,“ povedal. „Ďakujem, pani Muirová.“

„Cordelia. My sa tu navzájom oslovujeme krstnými menami,“ informovala ho. „Mám pocit, že vás k nám priviedol osud, Jeremy. Ja na osud bezvýhradne verím. Vitajte v tíme.“

Inšpektor Callanach čakal na policajnej stanici v kancelárii Avy Turnerovej. Keď vstúpila, postavil sa.

„Luc,“ oslovila ho. „Máme nejaké správy o tele z Artušovho sedla?“

„Zatiaľ nič, šéfka,“ odpovedal a keď mu pokynula, sadol si späť.

„Môžeš tú šéfkú láskavo vynechať? Teda, pred ostatnými je to vhodné, ale nie takto medzi nami. Vieš, že mi je nepríjemné, keď ma tak nazývaš.“

„A mne je nepríjemné, keď to nehovorím,“ odvetil. „Počul som o hlavnom inšpektorovi. Chcel som zistiť, ako ti je, a spýtať sa, či ti môžem nejakú pomôcť.“

„Chceš ísť so mnou niekam po práci, opiť ma do nemoty, postarať sa, aby som sa bezpečne dostala domov, držať mi vlasy, kým budem